

”Vi inom m inget föredöme”

Kommunpolitiker
kritiserar moderaternas
förskolesyn.

Regeringen genomför många förändringar på utbildningsområdet. I allt väsentligt är det en positiv reformagenda.

I regeringens ambitiösa utbildningssatsning upplever vi som moderata kommunpolitiker ändå att en bit saknas. Det handlar om de minsta barnen, de som går i förskolan. Vi upplever att det fortfarande lever kvar en slentrianmässig syn på förskolan som ”barnpassning” och ”inte så viktig”. Åtminstone verkar det vara fallet hos vissa myndigheter och politiker.

Skolverket kom för några veckor sedan med en rapport om läget i svensk förskola, ”Tio år efter förskolereformen – nationell utvärdering av förskolan”. Skolverket pekar där på vad det betecknar som ett problem – det faktum att enskilda barns utveckling kartläggs allt mer ute i kommunerna. I hela 60 procent av landets kommuner sker någon form av bedömning av barnens utveckling. Detta menar Skolverket strider mot ”reformens intentioner”.

När Skolverket på detta sätt

kritiserar kunskapsuppföljningar innebär det att myndigheten struntar i erfarenheterna från flertalet av Sveriges kommuner. Det är både oklokt och konfliktskapande. Föräldrar blir naturligtvis oroliga när Skolverket säger att deras kommun bryter mot regler som myndigheterna har satt upp. Det skapar osäkerhet hos personalen kring hur de ska hantera individuella utvecklingsplaner och utvärderingar. Många kommuner slutar troligen med att följa upp kvaliteten för att undvika att bli föremål för kritik.

Det skulle betyda att förskolan tar flera steg bakåt. Pedagogiken och barnens kunskapsutveckling hamnar i skymundan. Det blir en återgång till en situation där barnen betraktas i grupp och där barnpassning blir det huvudsakliga syftet med verksamheten.

Vi vet att regeringen och utbildningsdepartementet vill utveckla förskolan i positiv riktning. Genom regeringsbeslut den 25 september i år gavs Skolverket i uppdrag att ge förslag till förtydliganden i läroplanen för förskolan. Skälen för regeringens beslut var bland annat: ”Regeringen bedömer att förskolans potential att stimulera barns naturliga lust att lära inte har utnyttjats fullt ut. Förskolan ska i högre utsträckning ge tidig pedagogisk

stimulans för barns språkliga och matematiska utveckling...”

Som moderater och alliansvänner är vi helt ense med regeringen om vikten av pedagogisk stimulans och att ta till vara barnens potential. Reformen inom svensk utbildningsväsende är helt nödvändig. Efter nio år i grundskolan är det 25 procent av eleverna som saknar fullständiga betyg. Det är en sortering och en utslagning som inget land kan acceptera.

På alla nivåer – och här har vi som politiker ett särskilt ansvar – behöver insikten om förskolans uppdrag stärkas. Förskolan är inte en förvaringsplats där barn lämnas för att föräldrarna ska kunna sköta sina viktiga arbeten. Förskolan är de år när barnen får sin mest grundläggande utbildning. Den politiska debatten om förskolan måste skifta synsätt. Från barngruppsstorlek och kommunalt bidrag till att handla om pedagogiskt innehåll och de resultat som förskolan uppnår. Vi moderater har inte alltid varit några föredömen i det avseendet. Det är hög tid att börja kämpa för våra förskolor.

MARTINA MOSSBERG, Haninge

MAGNUS BERGMAN, Nacka

JELENA DREJANIN, Huddinge

MATS FÄLT, Tyresö

NILS MATSSON, Norrtälje

ANDERS BERGSTRAND, Danderyd

Moderata skolpolitiker i Stockholms län

Dickens kommentar:

Den 9 december publicerade DN Debatt en insändare från några skolpolitiker som vill förbättra förskolan. Insändaren säger att förskolan inte ska vara en förvaringsplats för barnen när föräldrarna arbetar. Det låter fint när insändaren vill att förskolan ska vara något mer än vad den kallar ”barnpassning”. Men vad menas med barnpassning? Dålig barnpassning eller bra?

Jag tycker att förskolan är till för att föräldrarna ska kunna arbeta. Förskolan är då ställföreträdande föräldrar under tiden den har hand om barnen. Det kan kallas barnpassning.

Bra barnpassning inkluderar allt det som engagerade föräldrar försöker ge sina barn: Fri lek, kärlek, kramar, pyssel, sjungning, räkning, tårtorkning, sagoberättande, läsning, tystnad,

springning, kemi, målning, dans, kottplockning, skratt, matlagning, väluppfostran, skulpturering, empati och tusen andra saker.

Att förskolan numera har en läroplan är bra. Men vad ska den innehålla? Och hur följer man upp om planen följs och om den funkar? Genom att försöka mäta hur väl varje barn har tillgodogjort sig det som ska ingå i kursen? Ingår i kursen alla de tusen saker jag nämnde här ovan? Ska alla tusen ”ämnen” bedömas? Jag får intrycket att insändaren vill mäta varje barns kunskapsnivå och ge betyg, och jag känner med hela lilltån att några *särskilda* ämnen kommer att anses viktigare än de andra. Matematik och skriven svenska.

Jag vill därför fråga: vem ska styra mina barn att bli vad?

Dock saknas stöd i läroplanen för att utvärdera de enskilda barnen. Den utvärdering som ska göras har som syfte att kontrollera hur väl *verksamheten* fungerar. Det är en jäkla skillnad! Läroplanen är nog okej. Men jag befarrar att den succesivt kommer att dras ytterligare åt grundskolhållet, och som påhejare står insändare som den jag här kommenterar.

Det kända RE-skallet är fortfarande aktuellt:

Ett barn har hundra språk men berövas 99!